

wědomy, wón widži a słyšchi a wě tež wschitko.“ —
Boloscziwł chychsche nětk kóždy džen nowe wěcy widžecž,
kiž bě luby Bóh scžinił. Tola Genovesa prajesche:
„Ty dyrbišch nětk sam kědžbnje wočoło hladacž, sčto
je w naschim dole nowoho a rjanoho, a mi potom
powjedacž, sčto sy wschitko namałak.“ Tu pschifkocži
Boloscziwł jene ranjo počny wjesela a wołasche: „Macži!
nětkle sym něšcto prawje rjane namałak. Rubožny
korbiš, w kotrymž ptacžk sedži! D pój tola a hladaj,
kaš krasny a schwarny wón je!“ Wón wjedžesche ju
za ruku k dornicželowemu kěrkej a prajesche: „Pohladaj
junu do cžemnoho kěrka! Njewidžiš?“ „To je hněž-
džeschko, praji macž, a tón ptacžik we nim je jedyn
konopacžk. Kaž mamoj mój próznujencu, taš maja pta-
cžatka hněžda. Glej, kaš pschecželnje ptacžik na naj
hlada! Nětko wulecži. Wobhladaj sebi hněždžeschko
derje; ale njeskałaj so na cžernjach! Glej, z wonka
je wone ze suchimi, płowymi stwjelcami, zelenojtym
mochom a cženkimi korusčkami jara wustojnje stwa-
rjene; z nutska je pschynje z něžnymi, brunojtymi
włóškami wukładžene. Hladaj jenož prawje nuts!“
prajesche wona a pozběže hólca. „D to je rjane!
rjekny wón. Ale sčto su te pjecž małych wěckow,
kiž nutska leža?“ „To su ješka, wotmłowi Genovesa;
hlej, kaš rjane jasnozeleno wone su, a fajke rjane,
cžerwjene smužki a dypki maja!“ „Ale sčto dha ptacžik
z ješkami cžini?“ woprascha so hólca. „To wschał bu-
džesch widžecž! wotmłowi Genovesa. Pohladuj tam
jenož kóždy džen pilnje; ale Božedla njedótkni so mi
žanoho ješka, a njewotehnaj ptacžka.“

Po někotrych dnach wopyta Boloscziwł, wjedženy